

Ved lovforslagets I. behandling anbefaledes det af *Teichert* (S) til velvillig behandling, hvorimod *Peder Christensen* (V) opfattede lovforslaget som udtryk for, „at man nu ikke tror, at de danske bønder, der byggede dansk mejeribrug op fra intet til det, det er i dag, kan føre udviklingen videre, og derfor skal de nu lokkes til at gøre det rigtige med nogle slikkepinde, som landbruget antagelig vil komme til at betale dyrt.

Efter forslaget skulle der udlånes 50 mill. kr. i løbet af 5 år eller 10 mill. kr. årligt til en rente af 2 pct. p. a. Et lån på 10 mill. kr. med en rentebesparelse på 2 à 2½ pct. vil betyde en besparelse på 200 000 til 250 000 kr. eller ca. 1 kr. pr. landbrug. Sagt på en anden måde: det andrager ca. ¼ promille af eksportværdien af mejeriprodukterne for indeværende år, fra 1. juli 1948 til 1. juli 1949. Jeg tror ikke, at landbruget på disse vilkår ønsker nogen indblanding fra statens side. Hidtil har landbruget, som nævnt, selv ført udviklingen frem, medens det offentliges indsats stort set har begrænset sig til støtte til videnskabelige og tekniske undersøgelser, støtte til konsulentvirksomhed og andet oplysningsarbejde. I ingen andre lande har landmændene hurtigere og bedre udnyttet de resultater, landbrugets tekniske hjælpere kom til. Der er derfor heller ingen grund til at tro, at landmændene ikke skulle gøre det samme fremover“.

Taleren mente iøvrigt, det kunne være tvivlsomt, hvilken størrelse der var mest hensigtsmæssig for et mejeri.

Tesdorpf (KF) gjorde gældende, at lovforslaget „foruden sin forkerte finansielle forudsætning lider af den mangel, at der ikke findes en moderne saglig plan at gå efter, og jeg må måske med et lille suk have lov at sige, at udarbejdelsen af en sådan plan kunne være en del af opgaven for den landbrugskommission, som vi har foreslået, men når man ikke har en tidssvarende plan, må man efter vor mening stole på, at afsætningsmarkedet efterhånden vil skabe en naturlig rationalisering for de naturlige penge, og vi kan derfor ikke, heller ikke med hensyn til finansieringen, tilsige vor støtte til lovforslaget“.

I modsætning hertil kunne *Bertel Dahlgaard* (RV) tiltræde lovforslaget. Han forudsatte dog, at lån til sammenlægning af mejerier kun ville blive ydet, hvor det drejede sig om ældre mejerier, hvis maskineri trængte til at fornyes.

Alfred Jensen (DK) kunne tiltræde tanken om, at staten ydede støtte til rationalisering af mejeridriften, men mente iøvrigt, at der var andre områder, som i højere grad end mejeribrugene havde krav på finansiell støtte fra statens side, derunder boligbyggeriet.

Tholstrup (DR) fandt, at „en naturlig udvikling på dette område er at foretrække. Vi kan derfor ikke støtte forslaget